సత్యపథము

SATYAPATHAMU

మచ్చిత్తా మద్గత ప్రాణా:
బోధయంతి పరస్పరం

\- **భగవద్గీత**

అధ్యాత్మిక	దీపావళి సంచిక	సంపుటి 29
త్రైమాసిక పత్రిక	2024	సంచిక 1

విషయ సూచిక

1.	Editorial	Vidyadhar Joshi	1
2.	Quest of the Highest Truth..	Samarth Guru Lalaji Maharaj	2
3.	Raghupathi Raghav Raja Ram	Samarth Guru Lalaji Maharaj	6
4.	Master who leads To Realisation	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	10
5.	Some common errors In Meditation	Sri Ishwar Sahai	15
6.	Proper Motivation	Sri K.C.Narayana	22
7.	అనుభవపూర్వక అన్వేషణ	పూజ్య శ్రీ రామచంద్రజీ మహారాజ్	40
8.	సమర్థ గురు పూజ్య లాలాజీ – ప్రాణాహుతి	శ్రీ కే . సి. నారాయణ	58

సంపాదకవర్గము

డా.కె.మాధవ
శ్రీ విద్యాధర్ జోషి
శ్రీ జి.కొండారెడ్డి

పత్రిక చిరునామా

శ్రీరామచంద్ర చైతన్య స్రవంతి
లక్ష్మీప్లాజా, 5వ అంతస్తు
షెనాయ్ నర్సింగ్ హోమ్ ప్రక్కన,
ఎంట్రెన్చ్‌మెంట్ రోడ్, ఈస్ట్ మారేడ్ పల్లి,
సికింద్రాబాద్ – 500 026

Published by:
SRI RAMCHANDRA PUBLISHERS
LAXMI PLAZA, 4TH Floor, Besides Shenoy Nursing Home,
Entrenchment Road, East Marredpally,
SECUNDERABAD-500 026.

INSTITUTE OF SRI RAMCHANDRA CONSCIOUSNESS
HYDERABAD, TELENGANA

1. EDITORIAL

Dear Brethren,

The Basant panchami day is auspicious for us. The message of the day on this 152nd year of Lalaji Era, we are reminded by our Master of our duty. "***We should utilize this occasion in getting into the Master and Master alone, which will act as food and tonic for spiritual elevation.***"We are beset by several distractions in life that act as severe impediments to our spiritual aspiration. Our own desires, our judgements, our perceptions about others and expectations on others keep us negatively brooding most of the time. Food is for sustenance and survival whereas tonic is for growth of the body. The suggestion of the Master on this pious occasion acts not just for our spiritual survival but also our spiritual growth. It is an anti-dote to negative brooding and we can cultivate it as a wholesome habit.

Happy Basant Panchami 152 LE.
In service of the Master
Vidyadhar

2. Quest of the Highest Truth – Hint at the Fourth stage

-**Samarth Guru Lalaji Maharaj**

O, Sadhu! The one form pervades all

There is no difference between one drop and another:

The sea and the drop are one

Sea in the drop and the sea as the drop,

This is the truth and none.

Behind the drop the sea extends,

The sea supports the drop.

To make the drop realize the ocean

Is all the Reality.

Conception crept up in the sea

That it is but a drop

Knowledge removed the misconception;

Difference never again will crop.

False is the delusion, false is the concept,

False are the affairs of the world.

When we know that all is false,

All the opposites end.

Brahman is free from opposite states, whereas the Jiva or individual soul lives in the contradictory states. This has the qualities of pulling and becoming tight whereas the Brahman is free from unrest as there is no feeling of happiness in Him. The individual soul, in its desire for life, craves for happiness and escapes sorrow.

Sorrow is the result of the individual soul being a part, and because it is desirous of happiness, it experiences sorrow. There is wholeness, perfection and fullness in Brahman. He wants neither living (life) nor happiness. Therefore, there is no sorrow for Him.

Knowledge is the state of imperfection. Wherever there is knowledge, there is the triad or triune state of knowledge, knower and the known, resulting in limitation. But when there is no limitation in the Brahman, how would you establish the triad? As the Brahman is perfect, how can there be any supposition and illusion in Him? Supposition and illusion can only be found in the Jiva which is imperfect. The Brahman has no idea of His completeness and perfection. Whatever attributes are found in Him, they are only from the point of view of Jiva. The Brahman

does not call Himself Sachchidananda. He neither believes in Karma nor does He call Himself perfect. It is the Jiva that thinks Him to be so, and keeps Him as its final goal. If the Brahman says that He is complete, then it means that He has the idea of part and whole and, when the knowledge or idea of part creeps in, He ceases to remain complete or perfect. The part and the whole are two classes which cannot be called one (and the same) under any circumstances.

Desire in the individual soul or Jiva is due to the impression, or the illusion, of its being part, because to the view that sees unity in all, a drop appears to have lost its existence in the ocean. To such a view the ocean is but a vast and limitless drop in which there are no parts (divisions). This is one aspect. Another thing is that if, due to some reason, the drop has the knowledge of its being separate, it should also think that there is the ocean at the background of each and every drop, and that it is itself one with the ocean, having mingled in it. Then when one-ness sets in, where does the illusion of separate-ness of the ocean and the drop remain? The Jiva does not even think like this. If it thinks as such, then too the idea of separates, deficiency and of being part would not worry it. Such belief (faith) is the first step towards the

attainment of the final goal. This is called 'the knowledge of the word' or *Vachik jnan* which is existence — *Sathpana* along with which there is the body — *Shaareeriktha.* The middle knowledge is called 'the true knowledge' or *Yathartha Jnan* which is the result of this thought and contemplation and is called *knowledge* or *Chit pana*, The final (end) knowledge is called the 'real knowledge' or knowledge of the same form — *Tadroopa jnan,* which is supreme bliss, and which is such an intoxicated condition that it knows no sorrow at all. It has also no feeling of bliss in it. It is perfect, complete, and It alone is Brahman.

* * *

3. RAGHUPATI RAGHAV RAJA RAM

- Samarth Guru Lalaji Maharaj

The spiritual meaning of a line from a famous song in praise of God is written briefly, for the benefit of the readers. It is hoped that there will be a feeling of bliss, when it is contemplated with attention.

I hope every body knows the straight meaning of "Raghupati Raghava Raja Ram, patit pavan Seetaram." But there is a deep philosophy hidden in its bottom. It is known to every body that one thing that keeps the Creation durable and alive is worry/care/concern (Chinta), which is hidden in the whole body and works in two ways. If that is not there, no being can be called a living being.

A flow emerges from Zaat Hakheekat ie.Sat Lok at the time of Creation, in an Aksi way. We call it as a flow of consciousness. The downward flow is of two types. One is name and the second is form. I am not going to deal with name at present since the matter becomes difficult and big. Therefore I will try to explain the reality of form.

Light and heat settles in two forms. Light, splendour, Tajalli (irradiation), light rays on one side and heat, warmth, strength, shakti on the other side. Vivekshakti, gyan, intelligence, warmth, strength and shakti, appear to be working together in the jeeva. The body will be dead, if they are not there. In the Brahmand, Sun is considered as the biggest being, which is a store house of light and warmth. It is beyond explanation that every thing in the Creation has light and warmth, against that Moon has darkness and cold.

Human being is the best in the Creation and a person having more strength and intelligence is called a Raja. Kshatriya dharma not only needs strength and warmth but it is also necessary to have firm knowledge.

After so much preface, I will come to the main subject. Tajalli (irradiation), splendour(Prakash), ray of the light, gyan, intelligence, viveka are called Raghu. Among the Kshatriya community, who ever became a Raja from the family of surya vamsh, are called so because of their internal relation with Prakash and gyan and they became famous as Raja Raghava, for having these qualities. They were Raghupati ie in addition to the light and warmth, they had deep relation with Brahmavidya and they were authority in that. Raghav is an embodiment of gyan

and strength. He not only knows about gyan and strength, but also takes work from them. It is not a perfection to have a quality and keep it in custody, but it has to be used for the good of others and to lift the down trodden is the human perfection. It is not wrong to call a Kamil (poorna) man as Raghav. In reality, the goal of Creation is a Kamil person. The goal of a Kamil person is to develop all the external and internal organs to a balanced state. Even now, if Raghav progresses, he can be a Raja or Vali and Mahatmas.

A Raja is a one, who can dominate over all the gyanis of his kingdom and his Will power dominates over all. A strong person is called a Raja, when no particle in the Brahmand is empty and his light and strength works all over and all the work stops with out that power. This Atma shakti is called Raja Ram, which is in every nerve and playing its role.

A wrong doer is called Patit. Wrong is darkness and it goes away with the coming of fire and light and in the company of a Stitapragna, it becomes weak and useless and dwindles. Such a personality, who can absorb the wrong, is called Patit Pavan. Now, think over as to who can be a Patit Pavan. The answer is, one who is having strength/power. Whose will power is strong and firm and can move the mountain. Who is having own light

and nearer to spirituality. Whose heavenly light can destroy the thickest darkness. These are the attributes of a Raja Ram, who is in himself an embodiment of light and power/strength. Along with Him, there should be His true helper Seeta ie.Shakti, firm will power. Our Namaskar to Ram, the embodiment of light and His strong and firm will power Seetaji and their established place i.e. the pure Personality (Manushyatv) of present Guru Maharaj.

* * *

4. MASTER WHO LEADS TO REALISATION

- **Pujya Sri Ramchandraji Maharaj**

(Message at Madras on 24-02-1973
At the Birth Centenary of Lalaji Maharaj)

We have assembled here on a very auspicious occasion to celebrate the Birth Centenary of our Great Master Samartha Guru Sri Ram Chandraji Maharaj of Fatehgarh (U.P.). We should utilize this occasion in getting into the Master and Master alone, which will act as food and tonic for spiritual elevation. Remembrance should be in a way that we feel the thought of remembrance oozing out from the objects everywhere. It is the real remembrance which mortals can have. It is a play for our good.

Now a new chapter opens in the web of life. The effect of our deep devotion begins to resound in a way, that we feel the Ultimate is remembering us. That is the justice of Divinity. When you have played your part fully well, the Ultimate cannot fall short in playing His part. That is only a beginning of the higher sort of spirituality. As a result of it, our senses become summarised to have their own share in the Being. This is my experience.

When they are summarised, they become a new force for our regeneration. Now, this is another instrument for our help. When this thing is attained, we have formed a base for our further approaches. It begins to modify itself when the effect of Divinity starts to percolate. The base becomes a sort of force and begins to reinforce the substance required for our elevation. When the base is formed within us, the charging with its contents, is also there affecting the entire fibre of our being. These contents are the ingredients of real life which we can safely call “Life in Life”. The main difficulty we find is that all our actions are directed unwisely. Actions are results of thoughts and thoughts are our own actions. Truly speaking, we give wrong suggestions to the mind. People can object to it. How do we give such suggestions? The environment creates the circumstances to have such ideas. We move in that sort of environment.

The *rishis* of yore used to recommend people to go into the forest or the hills, where the environments are natural. The place recommended was to be far from human habitation. If one goes to a high peak of a mountain, he will only find a sort of echo and not any thought. Purity starts from being and impurities are the result of the wrong suggestions and improper utilization of the inner environment. When all these are combined, a narrowness of views is effected and this is one of the factors for creating a

sort of confusion, sometimes automatically and sometimes forced by circumstances. When all these things are accumulated, they bring different colours. This affects the lower part of mind which gives direction to higher part of it. Now, your direction is not correct; so mind itself becomes thorny. We do not create congenial vibrations because we move contrary to Reality.

Before the world was born, a balanced state prevailed. When the balance was disturbed, we came into existence. I do not want to elaborate the subject metaphysically. The thought for creation stirred up near about the Centre and energy began to flow out. What was that? That the First Mind — pure and simple, and that has woven all our frame and structure. It brought purity with it which is still maintained. So, when we begin to give wrong suggestions, the mind which is absolutely pure, expels them in order to maintain its eternal purity. That is the cause of thoughts. In reality, it sends out the contents which appear like a fog covering a certain surface. We call them thoughts. When we are attentive to the thoughts, their power develops. If any of you breed the divine thoughts, mind will grasp it and will not eject them because, it is the real nature of mind since it has come from the real Artery.

If a man wants to work out the problems of his life easily, he should give right suggestions to the mind. It is the condition which comes by practice and proper moulding of one's self. It is very easy to remain in one's own condition which is divine. It is the sure process for evolution. A little inclination towards the attainment of the Reality, will start weaving the future.

There are so many processes prevalent in India and they may be correct. But what is correctness? The process which may put you in the undisturbed State. Vibrations should become all divine. How does it happen? When heaviness is gone, then only the thing behind the scene opens to the mind. If any of the methods brings about desired result, it is genuine, right and natural. Out of so many methods you have to seek one for yourself which may bring out this state. If you are really trying for that and have got a real Master, the things become very easy and a good deal of time and effort is saved. People can ask “How to get such a Master?”. As an answer to it, I can safely say, “How can one get such a disciple who may follow what is said above?”. I must say, for entering into the vast ocean, swimmers and swimming, both are needed. So Swimming is the part of swimmer and to teach swimming is the part of Master. We can get such a Master as can lead us to the extent of his approach, if we follow him earnestly. But really speaking, such a Master is

required as may be able to foment us by his divine power. There are stages in the cosmic regions which we have to cross and indeed we proceed to a certain length. Afterwards the power of the *abhyasi* fails to get at the subtle force. It is very difficult to cross it unless and until a push is given to the next step and that is the Master's work.

I have come across many a person who argues with that in him which is not in Himself. Some also say, they have made their conscience as *Guru* or Master. But I am sure, they have not made conscience as their *Guru* but their own ego. The conscience, as described in the *Shastras*, is made of four things — *Manas* (mind), *Chit* (deeper conscience), *Budhi* (cognition) and *Ahankara* (ego). If all these become perfectly purified, conscience will give you only correct signals.

After the purification of these things there come the higher powers. And at the same time purity has now begun all round. I hope people will excuse if I add a little more in the context that incorrect way of worship will lead to the incorrect result.

We all desire for realization, but have no yearning for it. I pray that we all return to our original condition and see the difference between the earthly and heavenly life!

5. Some Common Errors in Meditation

– Sri. Ishwar Sahai

The regular process followed under the Sahaj Marg system is meditation on heart, thinking of the presence of the Divine Light there. It is a simple process but sometimes, due to complexities of thought in individual cases, complications arise which deprive an Abhyasi of the full advantage thereof. For this particular purpose an endeavour is made to clear some of the technical points of the process which are commonly misunderstood.

In the first place, it must be clearly noted that we mean to practice meditation and not concentration. Concentration brings to our mind the idea of fixing rigidly on one and the same thought. This naturally leads us to apply the force of will for the suppression of mind or driving out irrelevant ideas. But experience shows that the more we exert ourselves to it, the stronger grows the reaction in the heart and the rush of thoughts grows more intense. Consequently the Abhyasi remains involved in the mental struggle all the while and there is practically no meditation at all. We start with Dhyan or meditation, and when we get absorbed in it we reach the preliminary state of Samadhi or concentration. This sort of concentration should not be confused with concentration defined above, which required

exertion of will power. For such concentration an Abhyasi need not struggle within himself. It is the natural outcome of meditation when one's being merges into one thought or feeling. Thus, real concentration follows meditation in due course. It would, therefore, be a wrong process to take up to concentration first. So, an Abhyasi must practice meditation in a simple and natural way, keeping away from the idea of concentration. Meditation implies a sense of thinking over and over again. At the initial stages it may be with breaks and interruptions but after some time it forms a connected link of unconscious thought in the sub-conscious mind. That is the true form of meditation. With this view we must only take up meditation without the least effort to concentrate and go on with it in the simplest way avoiding all physical and mental strain.

The next mistake which sometimes baffles an Abhyasi and of which he often complains-is that he is not able to see the light or to grasp the exact location of the heart. This is but an error of understanding. It is not the actual visualization of the light that is necessary for the purpose but only a faint idea of it in the form of mere supposition. Those who hanker after visualization of Light mean to put it under a material cloak which must necessarily be the outcome of their own imagination. Thus, the thing coming to

view, if at all, would be artificial and not the real one. Moreover, the light is not our goal. We take it up only as a base for the thought to rest upon, in order to proceed by it to the Possessor of the Real Light or glory. In this way we mean to proceed from the quality to substance, from the apparent to the Real. So it is quite immaterial whether we see the light at all or not. The proper course would therefore be to turn one's attention gently towards the heart and suppose the presence of Divine light there. All efforts to localize the position of heart or visualize the light must be avoided.

Another difficulty which sometimes arises relates to the feeling of awareness during meditation. Generally it happens that after starting meditation with a conscious idea of the object he is gradually drifted into a state of apparent forgetfulness. In such a case, he generally concludes that he had drifted away from the point and had missed meditation for the time. But it is not so. The awareness remains only so long as our thought remains in touch with the physical mind. But when it goes deeper into the finer layers of consciousness the physical awareness is lost although silent meditation goes on unconsciously in the sub-conscious mind. The only thing to be done under the circumstances is to revert gently to the object, whenever one

feels himself lost, and he should go into meditation again without the least worry for the previous unawareness.

The other error, perhaps the most serious one, relates to the abnormal rush of thoughts during meditation. This is generally most annoying to an Abhyasi, though in fact it is not so if it is properly dealt with. The ceaseless flow of thoughts is not confined only to the meditation hours but it continues every moment. But it is more acutely felt during meditation because at that time we try to make ourselves empty of all thoughts and ideas. In other words, we try to create a thought-vacuum in our conscious mind. Now, just as the rush of air towards the vacuum is stronger so must the rush of thoughts be more forceful towards the thought-vacuum. There is a huge store of thoughts lying buried in the deeper layers of consciousness. When by the effect of meditation, a void is created in the conscious mind, the buried thoughts rise up and force their passage into the void affecting our grosser consciousness to some extent. The mind being unregulated begins to move in conjunction with them creating all sorts of troubles and disturbances. It is, in fact, not the rising of thoughts that is annoying to an Abhyasi but his own over-attention to them which brings him into direct conflict. The reaction thus caused makes thoughts all the more powerful and the trouble is aggravated.

The commonly advised process for dealing with the situation is the suppression of mind by means of forced restraints and physical mortifications. Mind is generally represented as a restive horse which requires a sharp whip for keeping it under control. But, the whip may serve as means to keep the evil tendencies of the mind suppressed for a short-while, not allowing them to materialize into action. In other words, the evil within is retained just as it is and only its outward action is checked. How far this can be successful is a matter of serious doubt unless the mind is physically disabled to move that way, for the poison of evil, buried within, may at any time begin to display its action when perchance the control is relaxed. That means a life-long game of context involving all the risk of reverses and failures. Besides this, the physical suppression by strangulation of mind leads to internal grossness and renders the mind incapable of higher ascent in subtler planes. It is, in fact, not the controlling of mind that is suited to our purpose but its right moulding and the proper regulation of its activities. This can be affected not by the use of whip but only by purging out the evil through the process of internal cleaning. This is the only effective way for the transformation of the real being of man.

Unfortunately there are some amongst the teachers professing to guide the people in spirituality who apply their material will-

force for suppressing the thoughts in order to create a state of coma. The Abhyasi who is incapable of understanding its true spirit feels greatly impressed since it offers him a sort of sensual pleasure which is grossly misinterpreted as ‘Anandam’. Nothing related with the working of senses can offer the real Anandam, and this being only a play of senses is far away from the range of spirituality. The state of suspension commonly misunderstood as peace, is likewise another serious error. It is more like a state of senselessness caused by the effect of chloroform, hence not the least spiritual in any way. Besides, the suspension of thoughts is greatly harmful for another reason too; if the buried thoughts are kept suppressed in the mind the chances of Bhoga or consumption are stopped. There can be no liberation unless the process of Bhoga is complete. Thus, the suspension of thoughts bars the door of liberation forever.

For our spiritual purpose it is essential to make ourselves free from thoughts as far as possible, but it can never be effected by means of suppression but only by throwing out the poison from the mind, which would stop the creation of thoughts. The rising of buried thoughts helps to exhaust the store by effecting their Bhoga. Thus in due course, the Abhyasi becomes free from them and attains a harmonious state. His mind-lake is thus free from the ripples and perfect calmness begins to prevail within him.

The proper course would, therefore, be to pay no heed to thoughts arising in the mind during meditation and to remain unmindful of them, treating them as ‘uninvited guests’. In this way their intensity will be lost, and they will cease to be a source of disturbance.

* * *

I would define a Mahatma as the most insignificant being or rather a neglected figure, beyond all feelings of greatness, pride or egoism, dwelling permanently in the state of complete self-negation.

-Pujya Babuji Maharaj

6. Proper Motivation

- **Sri K.C.Narayana**

My humble pranam to the Master and all his associates.

I am indebted to all my brethren and co travelers in the Natural Path for participating in this auspicious 132nd Birthday celebrations of the Grand Master Sri Ramchandraji Maharaj of Fategarh. U.P. India. The study and practice of the Natural path is extremely beneficial and useful because in general all the goodness of human life and all of the ability within the context of human life actually benefit others and affect others in a positive way. The Great Master revived Pranahuti and offered us the services of the Special Personality. There cannot be a better way of loving the entire humanity and we are indebted forever in repaying the same with all consuming love and service to the Divine.

The purpose of human life is to realize its nature and then Master has laid the methods and principles to achieve the same. We know that the genetic code of any healthy organization is to have the purpose and principle clearly understood, articulated, and commonly shared. We have over the decade proved to ourselves by holding the purpose and principles in common that

we can dispense with the hierarchy of command and control. Our group knows how to behave in accordance with them, and we are doing it in many creative ways and we are now a set people who are holding a vital, living set of beliefs propounded and enunciated by our beloved Master. We are fully conscious of the role of Pranahuti and are trying our best to prove the claims of the Master that his method is effective, less time consuming and efficient. It is well known that as long as the followers of the way hold regular and frequent assemblies, in harmony they may be expected to prosper and not decline. I am happy to find that such is our fortune and may this last long till the entire humanity is covered under Masters' canopy. This auspicious day is another occasion which we are utilizing to express our gratitude and love to the Master and share our knowledge gained through practical sadhana in a spirit of co-operation and harmony and have fully the grace of the Master.

According to the custom in our Path, offering prayer to the Great Master and expressing our gratitude to our Beloved Master Sri Ramchandraji Maharaj of Shahjahanpur, U.P. India precedes our daily practice. There are essentially three aspects to our sadhana.

1. We should have proper motivation.

2. We need to maintain proper posture and

3. Adopt correct and effective techniques of meditation that leads us to our goal.

We have had several occasions to share our knowledge and experience regarding the proper posture and adopting correct methods as given by the Master. Today I intend to speak on proper motivation that is required to progress in the spiritual path chartered by our great Master.

Proper Motivation:

When we speak of proper motivation we are talking of a state of mind which has a predetermined goal and a sincere dedication to the cause chosen by us out of our own volition. Now, we have all entered the gate of the Natural Path and that ensures that we do not have any negative motivation. We are very fortunate to have the motivation we do have, to practice the path. But, at the same time, because we are ordinary household people, at times our motivation may become somewhat impure. It is necessary, therefore, to turn inward, and to actually look at our motivation, and see what it really is. If our motivation is a good and genuine one, then we should delight in that and expand the same further.

But if we find that our motivation is a negative one, is based on a fixation on a self and so on, then we have to simply ignore and

generate a pure motivation. This is a great technique that Master has given us when he advised us to ignore all the thoughts other than the Pure One which we have chosen to meditate upon. We thus generate pure motivation. This aspect of letting go the various thoughts that arise in us which affect our pure motivation was sought to be tackled in a similar manner by many other methods also.

There is in this method a hidden assumption: that as the Oneness is realized, the inappropriateness of the concepts that were dictating our mode of action and thinking processes will become apparent and would fall away. But we know that this assumption is not true and our persistent efforts in meditation and cleaning methods adopted by us have helped us little in this regard. We understand that it is easy to lose weight than will away unwanted memories, attachments and self concepts. Even when we see these mostly sub conscious self concepts as counter productive and fallacies, dissolving them have not been automatic; because these self concepts lie in sub conscious plane of the mind. The Subconscious mind it is now accepted learns or associates situations, actions and outcome in one exposure but under ordinary circumstances does not forget them or unlearn them even as the right protected computer memory. The need

for Pranahuti then becomes more evident as our daily practice and experience suggests.

But the subconscious holds within its bosom the pitfalls to grace. As the threat of the environment which is ever polluting the mental sphere becomes very obvious, we tend to seek seclusion and most of the meditators would have chosen the path of renunciation but for the effect of Pranahuti which informs every time the influx is had, that there is an essentially integrating and cohesive background behind all our apparently existing separate individual entities. The clarity regarding the goal to be achieved makes us maintain the pure motivation that is essential for success in sadhana.

Now, when we consciously generate a pure motivation, initially it may seem as though we are faking something, but in the long term we understand that we are not really faking anything, because by intentionally cultivating this technique gradually it becomes real and very much part of ours. And here, by pure motivation, we mean the attitude that we are doing the practice of the Natural Path in order to benefit ALL BEINGS. Because we possess the beginningless habit of fixation on the self, it is natural for us, as far as our motivation goes, to desire our own happiness and our own benefit as our primary wish or goal. This

is not a bad, it is just a small-minded or petty motivation. The small scope of this wish is to benefit only our self which is of self centeredness, and is in no way helpful for development beyond into the realms of Cosmic and Para Cosmic consciousnesses not to speak of the Ultimate Consciousness. Even if we were to suffer this defect in our motivation and recognize it as such, again we need to ignore this and let go of the self-obsessive quality of it, and generate the intention that what we are doing is of benefit to all beings.

This motivation of wishing to practice and study in order to benefit all beings without exception is a type of mind that is required to practice the special technique of mediation on the point A. Without its purity of intention and motivation it will be futile to meditate on the point A: the path to the awakened mind. Those of us who try to do this meditation mechanically and as a matter of routine get frustrated because of this very reason. That is one of the reasons why many aspirants choose to ignore this most noble aspect of our sadhana.

And this type of mind has two characteristics. The first is that it has compassion directed at all beings, which is to say that our intention is to benefit all beings.

The second characteristic is that this mind has the intelligence or wisdom to know that the use of this means is to benefit all beings, for not merely a temporary benefit but for their ultimate liberation or their ultimate freedom.

Praying for relief from suffering and miseries of a person or group of persons then becomes very subsidiary and secondary goal to the noble idea "that all are developing true love and devotion to the Master" given to us by the Master in his method.

If any meaningful evolution towards a global consciousness or transformation of human beings into divine stature should happen first and foremost service we can do consciously is to participate by following this method with sincerity and devotion.

It becomes thus very clear that we aim at possessing this impartial compassion and this intelligence or wisdom. This motivation is the pivot for understanding the Natural Path of our Master in the real sense of term. For a proper appreciation of this nature of mind the practice of the Commandments of the Master is of paramount importance. Thus the goal fixed for us, to gain Oneness with God essentially requires pure motivation and the attitude that we are doing the practice and study of the Natural path essentially for the development of the Universal consciousness. The Commandment 9 of the Master in its essence

is only this. That is the doorway to Brahmand and further stations in the Path.

The pure motivation means more than this. From very ancient times people were attracted to realisation or enlightenment though no clear understanding of the same is had by them. The yogis and mahatmas of the past and present are credited with paranormal faculties. The possibility of acquiring these faculties has been one of the major attractions of many people. However, great Masters from Sage Patanjali down to our beloved Babuji Maharaj said that though such powers may arise during the course of the journey to the goal, they are only side effects of development in the road to enlightenment and should not be confused with enlightenment itself. The Masters have cautioned and warned us that we would be side tracked if we seek such powers. The fact remains however that many persons seek such powers and others also request them to exercise them to their advantage. This is one of the negative motivations that sincere seekers should avoid.

But the philosophy of self-esteem which promotes development of ego is too attractive for the sadhaka to easily ignore such appeals and requests for showering grace on what is called 'deserving help' and it requires sufficient control over the jnana

and karma indriyas including buddhi and manas to resist the same. Masters' protective hand alone has been saving persons who were faced with such requests for intervention. Surrender to the Will of the Master thus becomes absolute necessity in the more evolved persons.

Another notion about enlightenment is that it is state of transcendental infallibility and unflappability. Master has asserted that Kama and Krodha will continue but many aspirants take it to mean either as a permission to indulge in them or totally neglect the knowledge and prefer to hold on to the old notions of the same.

The notion that if anything can upset a person then such a person is not fully enlightened is the most commonly entertained thought perhaps based on scriptural authority and social convention. It is an acknowledged fact that being unemotional can be the result of drugs, depression, dementia or simply "who cares" attitude of persons. It is a fact that there are many enlightened persons in all traditions who loved their cause so dearly and fought for the same very aggressively and that they could also laugh, cry, play or over eat and also get angry if need be.

Perfect behaviour in accordance with the customs and traditions in a society is also considered as one of the main qualities of an enlightened person. But admirable behaviour however desirable is not essential to enlightenment. Once we understand the real purpose behind such behaviour the fact of outwardly despicable behaviour may prove to be a camouflage for an enlightened behaviour. There are in fact many traditions in spirituality where the Masters act as harsh and irascible task Masters. To cite a case: Once a disciple offered a cup of tea to his master. The master had two or three sips of the same and threw the remaining on the disciple. When the disciple looked amazed at this unconventional and rude behaviour, the master remarked 'you think the tea is good for my stomach and consider it dirt for your attire?' I do not here promote any bad conduct but only am stressing the fact that good conduct is not a part of enlightenment. Then questions like why Master has a hookah or Sri Krishna spoke lies and was known for unconventional ways of behaviour or how Balarama could be godly when he is a known drunkard would not arise the moment we accept their spiritual supremacy and Masterhood. Also you will be able to be kind to yourself when any such lapse occurs and continue with positive motivation. We need to know and acknowledge that we are not products of sin as some religions would try to convince us.

Master says categorically in his message in 1970 that we are pure by birth because we descended from purity.

Enlightenment is not any of these or all these and we should understand that many notions about the same, affect us to maintain pure motivation to do our sadhana. Enlightenment or realisation is discovering our true and real nature and become the Real Man.

However many aspirants who have fixed up the goal when they start to practice, experience some apprehension and find they are not fit for the task. Master has clearly stated that such a fear is meaningless and stressed the need to have faith in oneself. He also stressed the need to have firm faith in the path and the Master. The method of meditation he has given us is simple and direct. The object of meditation should naturally be one in tune with the nature of the ultimate condition. All traditions stated that the nature of Ultimate consciousness is Light however differently they might have described the same. Master asks us to accept that idea of Light but not in any form and also says it is light without luminosity since that is finest and subtlest thought we can maintain.

One of the abhyasis wrote to me that he was asked meditate and live with the idea that it is Master who is meditating and he is

doing everything in life as if Master is doing it for him. I think I need to share my views on this. Master has accepted the idea of meditation on the Master provided such a Master is perfect and merged in the Ultimate consciousness. If the goal of realisation of real nature is for enhancing the compassion towards the humanity in particular and all beings in general we naturally can adopt this method because we find the Master as the embodiment of compassion and love as every one of us have experienced. This method then would be a technique for enhancing our own love and compassion.

When we seek Oneness with the Master we understand that Master is not an external 'wisdom personality' but is essentially our internal sap which is the same as the Master. The fallacy of meditation on the form of the Master as external to us is what makes the method itself meaningless. When we adopt this method we should relate to Master as the embodiment of our own fundamental nature even as the last part of the Prayer suggests.

It is true in some techniques that we adopt in cleaning processes we visualize the Master above our heads and we externalize him, nevertheless, because we are fundamentally viewing him as the embodiment of all perfections of all the Masters, which nature is

what we strive for in our own essential nature and we wish to reveal this nature by removing the dirt and stains which obscure our true and real nature, it is not an act of externalization.

In the meditation on the form of the Master apart from imagining that our true nature and that of the Master get merged we need to think of our body as his body, our speech as his speech, and our mind as his mind. Such a holistic and organismic and integral concept of Master is the basic format or basic technique of the meditation on the form of the Master. This should not be confused with any two or three dimensional versions of the form of Master who lived with us as one of us. The most essential and fundamental characteristic of this meditation is the awareness that Master embodies the peace and the all encompassing love and complete compassion. When we were asked to love the One who loves all, he was hinting this. The main advantage when we visualize our self as Master is we are not merely thinking of our body as a different type of body, we are relating to the body speech, and mind of the figure all at once. Now, in order specifically to relate to the Sri Ramchandras consciousness we should note that it is the light without luminosity that we are asked to meditate in the heart where the heart beats. It is necessary to have this pure motivation to love the Master who loves all in order that we progress in the path as

part and parcel of the humanity and it is the whole of humanity that needs to evolve into the category of Real Man.

If we consider tranquility and the state of nothingness we are faced with during meditation the question whether such a state of nothingness is the real state we are to finally arrive at. Truly the relaxation of the mind in this way is the beginning of tranquility. When we are meditating, we need to relax into a state of stillness, which is to say where our mind is at rest, without impeding the mind's clarity or lucidity. And, while we are practicing, there arises a variety of experiences. Some of them are lucid; some of them are not lucid.

Among the experiences which arise, there are some that indicate defects in the meditation. To cope with wavering thoughts that arise in our minds during meditation is one of the problems we face. We are asked to ignore them but we find them as versatile as flying clouds, or comparing them with waves they are as mighty as the waves of the Ocean. We know the clouds and waves are not separate from the sky and ocean.

We know that our minds move frantically in voidness and we find it not separating itself from the Void. Yet in the experience of Void there are more practical difficulties. Once we know that the initial Stir or Kshob and our mind are of the same nature we can

easily appreciate the thoughts and feelings which are not 'out in the open' but lying deep down in the heart and making us move on and on. Nearer the Centre the waves are subtle yet very powerful and do not permit any peep into the Sanctum. Master said he could have a peep and was pushed out.

Another difficulty is the experience of torpor, which has two varieties. There is what we could call torpor itself, and there is obscurity, which is a further development of that. Torpor is the absence of clarity, the absence of any cognitive lucidity in the meditation, and obscurity is even beyond that, where there is a thick dullness. Now, the problem with torpor and obscurity is that they obviously bring about the disappearance of mindfulness and, therefore, of alertness as well. This cannot be confused with the state of Nothingness which we arrive at much later.

The final state of Nothingness is a direct awareness of Nothingness. We may remind ourselves of the basic mathematical principle of Zero. Every thing in the world consists of positive and negative elements called by various names in various sciences. But it is Zero that makes a thing positive or negative. This is what our Master tried to explain in his philosophy. Zero is the essence of existence. Through both sides

of Zero the whole manifestation happens. We experience Nothingness or emptiness and when look into that emptiness itself as an object and look for its essence again we find that it is empty of inherent existence. This is what is termed by mystics as 'emptiness of emptiness.' That is also the experience of many advanced persons amongst us.

Another problem that arises in meditation may be called excitement. Excitement is when the lucidity of the mind becomes too intense and becomes conceptual. And, therefore, the mind generates lots of thoughts, past, present, and future, and so on. They are so many and so intense that we can not stop them or let go of them. Now, this can be either a pleasant or an unpleasant excitement. It could be excessive excitement in being too happy or too enthusiastic: Or it could be a feeling of deep unhappiness or discontentment. In either case, the result is the thoughts which distract us. Now, there are, obviously, a lot of things that can go wrong with meditation, but basically all of them are included within these two types of defects, torpor and excitement.

When we look at torpor we need to use positive motivation to get rid of torpor and that will be effective, because the nature of torpor is a mental dullness which is, to some extent, a lack of

motivation. Therefore, recollecting the qualities of the Master and recollecting the benefits of meditation can sometimes promote the clarity that will cut through the torpor. We should keep in mind that the' form of emptiness is the emptiness of the form'. Keeping the Master in mind always enables us to know this 'form of emptiness' as the state of devotion to Master. This is the state we find when the awareness of our self and that of the Master is had and we are not able to distinguish between the two. Out of Supreme love they appear to swallow up each other; but feel separate again for the joy of being two. They are not completely the same but neither are they different.

Remembering the Master Pujya Babuji Maharaj while we are feeling void is a superior method of constant remembrance. This is what I called earlier as being aware of the Master in his presence. While offering prayer we naturally invoke the Master and if we do not dwell in the thoughts expressed in the Prayer and are unmindful of the words in the Prayer we do get into a state of torpor. Many aspirants have told me that they seem to get into the state of restfulness even as they were repeating the Prayer. If we make a routine ritualistic recitation we will get into a state of torpor and would commit the same mistake of doing japa or mantra recitation.

I have tried to present the importance of proper motivation to practice the path and the ways in which we can handle some of the difficulties in sadhana based on my personal practice. I pray that all of us move further in the path and spread the message of the Master. We have the blessings of the Master and we shall prove worthy of being His disciples.

* * *

Universal Love-Development Of

"Universal love is there where all identities seem to become nonentities, and Oneness alone appears to be pervading. When this state is developed, and someone likes to enhance it, then he/she should include oneself in it, and then adopt it to oneself. Before this, if someone tries to enhance the condition, then, suppose he/she creates love for ten persons, there remain twenty more to be loved. If one may like to sharpen the former condition, one is to conceive the state (in which one has included oneself) as love and love alone."

[30-06-1944: pg.44-45 (A.B.II - I)]

7. అనుభవ పూర్వక అన్వేషణ

\- -పూజ్య శ్రీ రామంచంద్రజీ మహారాజ్

శాశ్వత సత్యప్రాప్తి ఒక అనుభవపూర్వక అన్వేషణ. దానికి అభ్యాసానుభవం ద్వారా కలిగే ప్రత్యక్ష జ్ఞానము ముఖ్యావసరం. అన్వేషణకు అవసరమని చెప్పబడే కఠోర జీవిత నియమాలు సామాన్య మానవ జీవితమునందు ఆచరణ యోగ్యములు కావు. నేడు ప్రపంచానికి కావలసినది శాస్త్రీయ పద్ధతులపై ఆధారపడి, మన సామాన్య జీవితముతో సన్నిహిత సంబంధము కలిగిన సమర్ధవంతమైన విధానం. మన సమర్ధ గురువర్యులు యీ సమస్యలన్నింటిని పరిగణించుచు, మన శారీరక, మానసిక దుర్బలతలను, స్వల్ప ఆయుఃపరిమాణాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని తన కృపా కటాక్షముచే మనకు యీ అత్యంత సులభమార్గాన్ని ప్రసాదించారు. ఇది సాధ్యమైనంత అతి స్వల్ప కాలంలో అనవసర శ్రమ, ప్రయాసలు లేకుండ మహోన్నత విజయాన్ని తప్పక కలుగజేస్తుంది.

సహజమార్గ విధానంలో గురువు తన అంతఃశక్తులను ప్రయోగించి అభ్యాసిలో నిద్రాణమై ఉన్న శక్తులను చైతన్యము కావించి, వేగపరచి ప్రాణాహుతి ద్వారా దివ్యధారాప్రవాహాన్ని అతడి హృదయం వైపుకు

మళ్ళించడం జరుగుతుంది. దాని ఫలితంగ, అభ్యాసి మరింత ఆనందానుభూతి పొందుతూ ఆధ్యాత్మికంగా పురోగమిస్తూ వుంటాడు. అభ్యాసి దీనిని గ్రహించడానికే కేవలం సన్నద్ధం అవవలసి ఉంది. వేరు మాటలలో చెప్పాలంటే దానిని పొందుటకు తగిన సమర్ధత, అర్హత తనకు కలిగేటట్లు చేసికోవాలి. ఈ విధంగా ఇదివరకు యుగాల పర్యంతము నిరంతర శ్రమ, ప్రయాసలు అవసరమైన దానినంతటిని యిప్పుడు చాల సులభంగ, బహుస్వల్ప కాలంలో, ఏ శ్రమ లేకుండానే సాధించడం సాధ్యమవుతుంది. కాని యిదంతా అనుభవపూర్వకమైంది. ఏవిధంగాను మాటలలో చెప్పలేనట్టిది, కేవలం ప్రత్యక్షానుభవమే దీని గుణగణాలను విశదపరుస్తుంది.

ఈ విధానంలోని గొప్ప వింత ఏమనగా, శిక్షణను పొందిన శిక్షకుడు నిజానికి తాను ఒకానొక స్థితిని స్వయముగ చేరకున్నప్పటికి, అభ్యాసులు ఆ స్థితిని ప్రాణాహుతి ద్వారా రుచి చూడగలిగేటట్లు చేయగలడు. దీనికి కారణం అభ్యాసికి ప్రాణాహుతి ద్వారా యిచ్చేది ఏదైనా, దానిని స్వయంగా చేసేవాడు నిజానికి శిక్షకుడు మాత్రం కాదు. శిక్షకుడు వ్యక్తిత్వం ద్వారా సమస్తం చేసేది ఆ సమర్ధ గురువర్యులే. ఆవిధంగా శిక్షకుడి వ్యక్తిగత పరిమితులు అభ్యాసిపై ఎటువంటి ప్రభావాన్ని కలిగి ఉండవు. ప్రాణాహుతి

ద్వారా బాహ్యానికి అతడు ప్రసారం చేస్తున్నట్లు కనపడేది అంతా నేరుగ అనంతం (Unlimited) నుండే వస్తుంది. ఏమైనప్పటికి శిక్షకుడు అభ్యాసి వైపుకు ప్రవాహగమనాన్ని కదిలించడానికి తన సంకల్ప శక్తిని తగినంతగ అభివృద్ధి పరచుకొని ఉండాలి.

మనస్సులో ఉంచుకోవలసిన తరువాతి ముఖ్య విషయము నైతిక క్రమశిక్షణ, దీనిని గురించి ప్రతి ఒక్కరు శ్రద్ధ వహించవలసి ఉంది. తనకు గాని, తన సంస్థకు గాని చెడ్డపేరు తెచ్చే పనిని ఎన్నడు చేయరాదు. అతడి జీవన విధానము, ఇతరులతో వ్యవహరించే తీరు ప్రేమ, కరుణ భావములతో ఉత్తేజితమై నిరాడంబరంగాను, నిగర్వంగాను, మర్యాద పూర్వకంగాను ఉండాలి. ఇది అతడికి గూడ శాంతి, సంతృప్తులకు కారకమవుతుంది. తన సమస్త ప్రాపంచిక బాధ్యతలను, కర్తవ్యాలను సక్రమంగా నిర్వహిస్తూనే నిరంతర దైవిక చింతనలో లీనమై పవిత్రము, నిరాడంబరము అయిన జీవితాన్ని సాగించాలి. తన ప్రాపంచిక బాధ్యతలను పూర్తిగా విస్మరించి గృహమునుండి పారిపోయి ఎటువంటి నిర్దిష్ట లక్ష్యము, ప్రయోజనము లేకుండ తిరుగాడుట ఎవరికీ ఎంత మాత్రం సమర్థనీయం కాదు. వాస్తవానికి వైరాగ్యమని పిలువబడే ఆ స్థితిలో కూడ సాధకుడు ప్రాపంచిక భావాలనుండి విముక్తుడవ్వడం అరుదుగ

జరుగుతుంది. దైవాన్ని అలక్ష్యం చేసిన గృహస్థు దైవాన్ని మోసగించినట్లు భావిస్తే విరాగి యని పిలువబడే వ్యక్తి మరింత పాపి అవుతాడు. కబీరు మహనీయుడు చాల యుక్తంగ చెప్పాడు.

> "భగవంతుడు బ్రహ్మచారికి ఇరవై అడుగుల దూరంలోనూ,
> సన్యాసికి ముప్పై అడుగుల దూరంలోను ఉంటాడు.
> కాని తన హృదయంలో ఆయనను ఆరాధించే
> గృహస్థుడిలోనే ఆయన నివాసం ఏర్పరచుకొని ఉంటాడు."

మనం నిజానికి సర్వదా భగవంతునితోను, భగవంతునిలోను ఉండడానికి ప్రయత్నించాలి. ఆయననుండి ఒక్క క్షణంకూడ ఎన్నటికి దూరం కాకూడదు. మనం యీ స్థితివరకు వచ్చినప్పుడు, మనం నిరంతరం వైరాగ్య స్థితిలోనే ఉంటాము. ఈ విధంగా భగవంతునితోటి అనుబంధము ప్రపంచంతోటి నిస్సంగత్వంగా పరిణమిస్తుంది. అదే నిజమైన వైరాగ్యము.

కొందరు వ్యక్తులు యీ విధానంలో నిర్దేశించబడిన పద్ధతులు వాటంతటి అవే అంతిమ లక్ష్యప్రాప్తికి సరిపోవునన్న భావంతో ఉన్నట్లు కనబడుతున్నారు. కాని అది సరికాదు. సహజ మార్గ సాధనా

విధానాన్ని గురించి చెప్పేటప్పుడు దాని యదార్థ తత్వాన్ని మీ దృష్టికి నేను తీసుకురావలసి ఉంటుంది. అభ్యాసి తన మనస్సును కేవలం దాని బాహ్య అంశాల మీదనే ఉంచరాదు. దురదృష్టవశాన్న ప్రజలు తమ దృష్టిని కేవలం లాంఛనప్రాయమైన నియమాలు, పద్ధతుల మీదనే ఉంచి యదార్థతత్వాన్ని అలక్ష్యం చేస్తున్నారు. ఈ విధానంలో ఆధ్యాత్మిక శిక్షణ, ప్రాణాహుతి ద్వారా జరుగుతున్నప్పటికి అత్యంత ముఖ్యము, తప్పని సరి అయిన ఒక విషయాన్ని అభ్యాసి తనలోనే అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. అది అభ్యాసానికి అనుబంధంగ ఉండవలసిన భక్తి ప్రేమలు. ఈ అంశాన్ని సాధకుల పురోగతిని త్వరితం చేయడానికి శ్రీ కృష్ణపరమాత్మ రాజయోగంలో ప్రవేశపెట్టారు. ప్రేమను పెంపొందించుకొనే ఏకైక మార్గం సతతస్మరణ. నిత్య కార్యకలాపాలను నిర్వర్తించేటప్పుడు నీవు వాటిని దైవాదేశాలకు విధేయుడవై నిర్వహించుచున్నట్లుగాను, అందువలన అది నీ కర్తవ్య భాగంగాను భావించాలి. ఈ సులభ పద్ధతిని సరైన భావంతో అనుసరించినట్లయితే అది పరతత్వముతో మీరు అనునిత్యం సంబంధాన్ని కలిగి వుండేలా చేస్తుంది. దానివలన మరొక ప్రయోజనం కూడా ఉంది. నీకు యికపై సంస్కారాలు ఏర్పడకుండ ఆగిపోతాయి. సతత స్మరణ దైవంతో సాన్నిహిత్యాన్ని పెంపొందిస్తుంది. అదే భక్తిగ పరిణమిస్తుంది.

సంకల్పంలోని వేడిమి ఉద్వేగాన్ని ప్రేరేపించడమే దీనికి కారణం. నీవు దీనిని ఒక అలవాటుగ మార్చుకున్నట్లయితే నీలో ప్రేమ ఎంత త్వరగా వృద్ధిచెందుతుందో గమనిస్తావు. ఇదే వాస్తవానికి ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో ఒక ముఖ్యాంశం.

కొన్ని సంస్థలలో సాధనకు అనుసరించే విధానాన్ని తరచు గుప్తంగా ఉంచుతారు. తమ సంస్థలలో నియమప్రకారం చేరడానికి ఒప్పుకున్నవారికి మాత్రమే వాటిని వెల్లడించడం జరుగుతుంది. వారి మూలోద్దేశం ఏమిటో బొత్తిగా అర్థం చేసుకోడానికి వీలుకాదు. ప్రకృతికి రహస్యాలు లేవు. నా ఉద్దేశంలో దైవమార్గాన్ని అనుసరిస్తున్నామని ప్రకటించుకునే వారికి కూడ అటువంటిది ఏదీ ఉండరాదు. మన సంస్థలో అనుసరించే పద్ధతి హృదయంపై ధ్యానం చేయడం. పతంజలి కూడ యీ పద్ధతినే చేయమని చెప్పారు. ఈ విధానంయొక్క మూలసూత్రం గురించి నా 'రాజయోగ ప్రభావం'లో చర్చించాను. నేను మళ్లీ దాని గురించి యిక్కడ చెప్పదలుచుకోలేదు. వ్యక్తి అస్తిత్వమునుండి స్థూల్యతను విసర్జించుటలోను, అత్యంత సూక్ష్మత్వాన్ని పొందుటలోను యీ పద్ధతి అపారంగా తోడ్పడుతుంది. దైవము సంపూర్ణ స్థూలరహితుడు. అందువలన అటువంటి సూక్ష్మము మరియు పరిశుద్ధము అయిన స్థితిని పొందడమే

ఈశ్వర ప్రాప్తి అవుతుంది. ఇదే యీ విధానంలోని అత్యుత్తమ గుణ విశేషం. ఆవరణల రూపంలో పేరుకొని పోయిన స్థూలత్వమునుండి అభ్యాసి విముక్తుడగుటకు యిది సహకరిస్తుంది. ఈ విషయంలో ప్రాణాహుతి పద్ధతి ద్వారా గురువు చేసే సహాయము అత్యంత ముఖ్యం. ఈ కారణంచేత అభ్యాసి స్థూలత్వమును తననుండి తొలగించడానికి బదులు, దానిని మరింత వృద్ధి చేసే పద్ధతుల, సాధనల నుండి దూరంగా ఉండడం ముఖ్యావసరం. సాంప్రదాయ సిద్ధంగా వస్తున్న తప్పుడు విధానాలకు మనము ఎన్నడు కట్టుబడి ఉండిపోరాదు. అవి ఆశించే ఫలితాలను యిస్తున్నట్లు కనబడదు. వాటికి బదులు సూక్ష్మత్వము వైపు మన పురోగమనానికి దోహదం చేసే వాటిని మాత్రమే మనం అవలంబించాలి.

మనిషి తన దృష్టిని అంతరాత్మవైపు మళ్ళించినప్పుడే నిజమైన మనిషి అవుతాడు. అసలైన సత్‌తత్వ అన్వేషణ అందులోనే ఉంది. దీనిని అనుసరించే వాడు దేనినుండి సమస్తము వచ్చిందో ఆ మండలంలో తన స్థానాన్ని స్థిరపరచుకొని ఉంటాడు. వేరు మాటలలో, అతడు ప్రధాన మూలంతో సంబంధాన్ని ఏర్పరచుకుంటాడు. అప్పుడు మిగిలి ఉన్న ఒకే ఒక విషయం దాని విస్తరణ. ఇందుకోసం నిర్దేశించబడిన అభ్యాసము సరిపోతుంది. నేను అత్యంత సులభ పద్ధతులను చెబుతాను.

అయినప్పటికి కొందరు వాటిని ఎక్కువగ లక్ష్యపెట్టరు. కారణం వారికి నిజమైన తపన లేకపోవడం కావచ్చును. తపన సృష్టించబడినప్పుడు (దైవము ఆవిధంగా సంకల్పించుగాక!) లక్ష్య సిద్ధి, అనే సమస్య ఎంతో కాలం పట్టదు.

మన సహచరులలో అత్యధికులు వారి స్వప్రయోజనానికి అత్యధిక ప్రాముఖ్యతనిస్తూ దానియందే నిమగ్నులై ఉన్నారని చెప్పడానికి నేను విచారిస్తున్నాను. అనేక జన్మలు గడచిపోయినాయి. అయినప్పటికి మన 'మూలము' నకు కి తిరిగి వెళ్ళలేకపోయాము. ఇప్పటికి కూడ దాని కోసం హృదయంలో ఆకాంక్ష పునరుజ్జీవింపబడినట్లు కనబడడం లేదు. వాస్తవానికి యిదంతా దైవకృపపైనే ఆధారపడి ఉంది. నేను వారికి యివ్వగలిగినంత వరకు వారు దానిని నానుండి పొందెదరు గాక! దానికి పైగా వారి ఆకాంక్ష యింకా కొనసాగినట్లయితే, నేను ఎంతో సంతోషంతో మరింత నైపుణ్యం కల మరొకరిని వెదకికొనమని వారికి సలహా యిస్తాను. జనులు నాకంటె ఔన్నత్యాన్ని పొందేటట్లు చూడడమే నాకత్యంత ఆనందదాయకమైన విషయం. నేనేమిటి, నేనెక్కడున్నాను అన్నది నా గురువర్యులొక్కరికే పూర్తిగా తెలుసును. నేనర్థం చేసికోగలిగినది మాత్రం యింతవరకే; అది నా స్థితియొక్క అవధిని నిర్ణయించడం నాకు సాధ్యం

కాదని, ఇంకా ఎంతదూరం యీదవలసి ఉందో తెలియదని; ఏమైనప్పటికీ, నా సహచరులెవరైనా ఆ తరువాత ఎప్పుడైనా దీనిని పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నట్లయితే అతడు యీ సమయాన్ని సంపూర్ణంగ వినియోగించు కోలేక పోయినందుకు విచారించవలసి వస్తుంది. నేను పదే పదే గుర్తు చేస్తున్నప్పటికి వారి హృదయాలు ఎందుకు చలించకుండ వుంటున్నాయో నాకాశ్చర్యం కలిగిస్తోంది. ఇది బహుశః నాలోని కొన్ని లోపాలవలన కావచ్చు.

మన పద్ధతి ఎంత సరళమైనదంటే యీ కారణం చేతనే కొన్ని సమయాలలో దాని నిజమైన అంతరార్థాన్ని ప్రజలు గుర్తించడం చాల కష్టమవుతోంది. ప్రజలు భగవంతుణ్ణి ఆయన ఎట్లున్నాడో ఆ విధంగా సరిగ్గా గ్రహింపక తమ అభిరుచులకు, అభీష్టాలకు అనుగుణంగా మనస్సులలో సృష్టించుకున్న అనేక కృత్రిమ కల్పనారూపాలలో యిమిడ్చి ఆ విధంగ ఆయనను పూర్తిగ మాయా కోశంలో పడవేయడం వలన కష్టాలు ఉత్పన్నమవుతాయి. వారు ఆయనను ఆ విధంగానే ఆరాధిస్తారు. దాని ఫలితంగ వారే మాయలో చిక్కుకుంటారు. వేరు మాటలలో చెప్పాలంటే వారు స్థూల రూపంలో ఉన్న మాయను ఆరాధించినవారవుతారు. ఇప్పుడెవరైన వారికి దీనిని వివరించడానికి పూనుకుంటే, అతడు తమను

మోసగించ ప్రయత్నిస్తున్నాడని భావించి పారిపోతారు. అనేక మాయా వర్ణములలో తమకు తాముగ అద్దబడి వారి అభిరుచులకు అనుగుణంగ పలువన్నెల విషయాలను అందజేసే మహాత్ములనే ప్రజలు ఎక్కువగ మెచ్చుకుంటారు. అత్యంత ముఖ్యమైన యీ వాస్తవాల ఎడల శ్రద్ధ వహించక ముక్తి ఎవరికి లేదో వారినుండే దానిని పొందాలని అన్వేషించడం వారు సామాన్యంగ చేసే పొరపాటు. నిజానికి వారిలో అనేకులకు ముక్తి కొరకై ఎటువంటి కోరిక లేదు. వారు తమ ప్రాపంచిక లక్ష్యాలు నెరవేరడానికి మాత్రమే దేవుళ్లను, దేవతలను అంటిపెట్టుకుని ఉంటారు. దైవాన్ని ఆరాధించే వారు కూడ కొందరుండవచ్చు. అది ఏదో సందర్భంగా మాత్రమే అది కూడ కేవలం వారి స్వార్థ ప్రయోజనాలకే. వాస్తవానికి వారు యీ విధమైన ఆధ్యాత్మిక శిక్షణను పొందడానికి అర్హులు కారు. దానికి సమర్థులూ కారు. యదార్థానికి మనం 'ఐక్యత'వైపు పయనిస్తుండగా వారు మరొక ప్రక్క 'వైవిధ్యము' వైపుకు పయనాన్ని కొనసాగిస్తూ ఆలోచనా ప్రవాహాన్ని అనేక భిన్న మార్గాలలో నడిపిస్తున్నారు. ఆ విధంగ మన భావనా శక్తి విభిన్న మార్గాలలో ప్రయోగింపబడడం వలన బలహీనమై భగ్నం కాబడి శాశ్వత సత్యప్రాప్తికై మన ప్రయత్నాలు వైఫల్యం చెందుతాయి. సాధారణంగా అటువంటి వ్యక్తులను మన సత్సంగంలో

చేర్చుకోను. ఎందువలనంటే, వారికై నా శ్రమంతా నిష్ఫలం అవుతుందని నా నమ్మకం. దాని ఫలితంగా వారి కొరకు నా కాలాన్ని వృధా చేయడంకంటె ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనం కోసం తపించే యితరులకు దానిని ఉపయోగించాలి.

ఈ విధానంలో ఏకైక పరతత్వమైన ఆ దైవారాధనకు తప్ప మరి దేనికి ఎంత మాత్రం అవకాశం లేదు. దీనితో పాటు దేవుళ్లు, దేవతల ఆరాధనను కొనసాగించడం అనేది ఏమాత్రం సాధ్యం కాదు. దానిని విడిచిపెట్టలేనంత బలహీనత ఎవరికైన ఉన్నట్లయితే, దానిని విడిచిపెట్టమని నేనతడిని నిర్బంధించలేను. కాని అటువంటి సందర్భంలో అతడి ప్రగతికి నేను బాధ్యుణ్ణి కాలేను. అవసరం లేని దానిని విడిచి పెట్టడానికి వారు సిద్ధంగా లేనప్పుడు, యితర మార్గాల కొరకు యితరుల వద్దకు వారెందుకు వెళ్ళవలసి వస్తుంది? వారు యితర మార్గాలు, పద్ధతుల వెంట పడడమే, తామనుసరించే దానిలో వారికి గట్టినమ్మకం లేదని, తమ హృదయాంతరంలో దానిలో ఏదో తప్పుని, లోపాన్ని గుర్తించారని నిరూపిస్తుంది. సరైన విధానానికి దారి చూపమని కొంతకాలం ఆ దైవకృపకై శ్రద్ధతో ప్రార్థించడమే వారనుసరించదగ్గ ఏకైక మార్గం. ప్రత్యక్ష నిదర్శనం కల సాధన కోసం అనుభవపూర్వకమైన ఆధ్యాత్మిక

శిక్షణావిధానాన్ని అనుసరించడం ముఖ్యావసరం. దీనికి మనకు సరైన మార్గదర్శకత్వం కావాలి. గ్రంథాలనుండి పొందే మార్గదర్శకత్వం ఏమంత లాభదాయకం కాదు. అది తరచు తప్పుదారి పట్టించి, అప్పుడప్పుడు ప్రమాదకరంగ కూడ పరిణమిస్తుంది. గ్రంథాలలో నిర్దేశించిన పద్ధతులు బాహ్య విషయాలను మాత్రమే స్పృశిస్తూ తరచు తికమక పెడతాయి. మందుల పేర్లను వాటి గుణగణాలను గ్రంథాలలో చదివినంత మాత్రాన ఒక వ్యక్తి ఎన్నటికి సరైన వైద్యుడు కాలేడు. అదే విధంగా ఒక వ్యక్తి దైవం, ఆత్మ మొదలైన వాటి గురించి, మార్గమునగల వివిధ ఆధ్యాత్మిక స్థితుల గురించి బాహ్య భౌతిక పరిజ్ఞానాన్ని సంపాదించినంత మాత్రమున లక్ష్యాన్ని పొందినానని ఎన్నటికీ చెప్పుకోలేడు. మామిడిపండు రుచిని పూర్తిగా గ్రహించడం కేవలం పుస్తకాలలో దానిని గురించిన వర్ణనను చదివినంత మాత్రాన సాధ్యం కాదు. వంటకం యొక్క రుచికి నిదర్శనం దానిని తినడంలోనే ఉంది అనే సామెత అందరికీ తెలిసినదే.

ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ప్రజలకు మార్గదర్శకత్వం వహిస్తామని చెప్పుకునే యీనాటి గురువులు ప్రజలకు వారి పురోగమనం గురించి తప్పుడు ఆశలు కల్పించి అటువంటి మార్గాలనే అనుసరించమని ప్రోత్సహిస్తారు. ప్రజలు కూడా తమవైపునుండి తామనుసరించ

వలసినదిగా చెప్పబడిన పద్ధతులు వారి భౌతిక, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి సంబంధించినవా లేవా అనే దానిని అర్థం చేసికోడానికి ఎన్నటికీ ప్రయత్నించరు. అనేకుల విషయంలో వారు ప్రగతిని సాధించినట్లుగా భావించబడినప్పటికి, వాస్తవానికి వారు జీవ, మాయ, బ్రహ్మలను గురించిన తాత్విక వివాదములందే ఎక్కువగ చిక్కుకొని ఉన్నట్లు కనబడుతోంది. ప్రజలు ఒక మహాత్ముని దర్శనానికి వెళ్లినప్పుడు వారికి మరే యితరమైన ముఖ్యోద్దేశము ఉండదు. వారికి సాధారణంగ యివి మాత్రమే చర్చనీయాంశాలవుతాయి. అటువంటి సమస్యలకు పరిష్కారమార్గం ఒకవేళ లభ్యమైనప్పటికీ అది వారి ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనానికి ఏవిధంగానైనా ఉపకరిస్తుందా లేదా అనే ప్రశ్న యిప్పుడు ఉత్పన్నమవుతుంది. లేదనడమే దానికి సరైన జవాబని నేననుకుంటాను. అప్పుడు దానివలన వారికి కలిగిన ప్రయోజనం ఏమిటి? అది కేవలం మానసిక తర్కమే కాని వేరు కాదు.

అనేక మంది ప్రజలు చీకటిలోనే తడవులాడుకుంటున్నారు. వారు రాళ్లు దైవానికి ప్రతినిధులుగ నిలుస్తాయని భావిస్తారు. వారు విచక్షణా జ్ఞానాన్ని పోగొట్టుకొని ఉన్నారు. మనిషికి, మనిషికి మధ్యన, మనిషికి, యితర జీవులకు మధ్యన ఉన్న తారతమ్యాన్ని వారు

గుర్తించలేకపోతున్నారు. మనిషి అనగా ఎవరు? మానవత్వంతో నిండిన వాడే మనిషి. సరైన అర్థంలో ఒక మనిషిని అతడు ఏవిధంగా ఉండాలో అటువంటి మనిషిగా చేయగలవాడే అసలైన మనిషి. అతడే యదార్థమునకు సంపూర్ణ మానవుడు. అతడు అటువంటి వాడని ఏవిధంగా నిర్ణయించగలము? అతడు అసమాన అసాధారణ విషయాలను ప్రదర్శించే మాంత్రికుడు గాని, ఇంద్రజాలకుడు గాని కాజాలడు. కాని భక్తులలో అటువంటి ఇంద్రజాలకులు అనేక మంది ఉండవచ్చు. వారు కనిష్ట ప్రమాణంలో కూడ నిజానికి భక్తులు కారు. అయినప్పటికి వారావిధంగ నటించే కపటులు. వారి జపమాలలోని ప్రతి పూసను పట్టుకుని "రామ్, రామ్"అని అంటూనే ఉంటారు, కాని వారి హృదయం మాత్రం ఆ భావంనుండి ఎక్కడో తిరుగులాడుతూనే ఉంటుంది.

ప్రజలలో అత్యధికులు భక్తిగీతాల్ని పాడుతూ, "జయ, జయ" ధ్వానములను చేయడం నీవు చూస్తావు. చిత్ర పటాలను, విగ్రహమూర్తులను ఆచార ప్రకారం ఆరాధించడం వారికి అలవాటు. వారికి కథలు - వాటి వివరణలు భక్తి సాధనాలు; పవిత్ర గ్రంథపారాయణ ఆరాధన; చర్చలు, ఉపన్యాసాలే జ్ఞానసిద్ధి, బోధకులు, ప్రచారకులు కూడ తక్కువ లేదు. ఎవరి దగ్గరకైనా వెళ్లండి, అతడు మీకు ఏదో ఒకటి

అనుసరించమని చెబుతాడు. వారు చేసే ఆర్భాటాలకు సమస్త ఆకాశం ఆ గొడవతో ప్రతిధ్వనిస్తుంది. అప్పటికి కూడ అది వారి హృదయాలలో ప్రతిబింబించకపోవడమే అన్నిటికన్న విచిత్రం. ఇంత గొడవ, ఆర్భాటం చేసినప్పటికీ, వారు ఎప్పుడూ ఎక్కడ ఉన్నారో యిప్పుడు కూడ అక్కడే ఉంటారు. పొందవలసిన దానిని పొందడం లేదు, పోగొట్టుకోవలసిన దానిని పోగొట్టుకోనూ లేదు. వారి భక్తి ఆరాధనను ప్రదర్శించడానికి వారు విలపించారు, జపించారు, స్తుతించారు, దుఃఖించారు కాని అదంతా నిష్ప్రయోజనం. అయినప్పటికీ వారు తాము భక్తులమని భావిస్తారు, మహాత్ములుగా కీర్తింపబడుతారు. యిదంతా నటనకు ప్రతిఫలంగా లభించినది. వారు వారి భక్తులలో గురుస్థానాన్ని పొందుతారు. వారి పొగడ్త వారికి తెచ్చిపెట్టినది యింత మాత్రమే.

సామాన్య ప్రజలు సాధారణంగ అనుసరించే ఆరాధనా పద్ధతులలో అనేకమైనవి ఒక విధంగా కాకున్న మరోవిధంగానైనా పొగడ్త రూపాలేనని అనడం అసమంజసం కాదు. వాటియందు అనురాగము కాని, ప్రేమ కాని, శరణాగతి కాని బొత్తిగా ఉండవు. స్పష్టంగా వారు చేసేదంతా తమనుతాము తృప్తిపరచుకోడానికే గాని వారు ఆరాధించే దేవుళ్ళను తృప్తి పరచుటకు కాదు. దీనికి యింద్రియాలతో సన్నిహిత సంబంధం

ఉండుటవలన ఇదొక హీనమైన కోరిక. వేరు మాటలలో చెప్పాలంటే, వారెల్లకాలం యింద్రియాలలోనే చిక్కుపడి ఉంటారు. అది ఒక అర్థరహితమైన భావంగా కనబడుతుంది. ఈ కారణంగానే, వారు ఎంతో కష్టపడి నటించినప్పటికి, వారు ఆ అపార దైవకృపను శాశ్వతంగా పోగొట్టుకున్నవారుగా మిగిలిపోతారు.

దీన్నంతటిని మీకు వివరించడంలో నాకు గల ఒకే ఒక ఉద్దేశం, అటువంటి బాహ్యాపరమైన ముఖస్తుతి ప్రదర్శనలు హృదయంలో అంతఃచైతన్యాన్ని మేల్కొలపడానికి ఎంతమాత్రం పనికిరావని మీ మనస్సులో దృఢమైన అభిప్రాయాన్ని కలిగించడానికే. ఇదంతా యింద్రియాలకు సంబంధించిన ప్రాపంచిక వాంఛల కొరకే. నిజానికి వీటికి అంతే లేదు. దీనికి కారణం ఒక విషయ వాంఛ తీరిన వెంటనే దాని స్థానంలో మరొకటి పైకి లేస్తుంది. అందువలన యీ సాధనలు వాంఛలు, కోరికల వలనుండి మనకు విముక్తిని కలిగించే మార్గాన్ని చూపవు. దాని ఫలితంగ వాటివలన ఎటువంటి ప్రత్యక్ష ప్రయోజనం లేదు.

నిజమైన భక్తికి యింద్రియాలకు సంబంధించిన ఎటువంటి భౌతిక వాంఛ ఉండదు. అది నిజమైన ఆకాంక్షతో ప్రేరేపించబడుతుంది. అది

ఎటువంటి ఆకాంక్ష అంటే, అది తీరినప్పుడు దాని స్థానంలో మరొక దానిని పుట్టనీయక, సమస్త ఆకాంక్షలను అంతమొందిస్తుంది. యదార్థానికి అది మన యాత్రకు అంతిమ గమ్యమైన మూలము యొక్క స్మృతి. సహజంగానే మూలము యొక్క స్మృతి దైవస్మరణను మన హృదయంలో సజీవంగా ఉంచుతుంది. అదేవిధంగా దైవస్మరణ కూడ మన హృదయంలో మూలము యొక్క స్మృతిని సజీవంగా ఉంచుతుంది. నిజానికి అది అంతము లేని అంతము. దాని కొరకు పడే తపన భౌతికత్వ పరిధికి అతీతంగా ఉంటుంది. అది ఇంద్రియ పరిధికి కూడ అతీతంగా ఉంటుందని వేరే చెప్పనవసరం లేదు. సామాన్యంగ దీనినే శాశ్వత సత్వ ప్రాప్తి అని, ఐక్యమని, గమ్యమని, అంతమని అర్థం చేసికొంటారు.

దానిపైగల అనురాగాన్ని వేరే విధంగా "సతతస్మరణము" అని వివరించవచ్చు. నిజానికి భక్తి అంటే అదే. కానట్లయితే అది కేవలం అపహాస్యమే అవుతుంది. అందువలన దానిని పొగడ్త అని మాత్రమే అనగలం. పొగడ్త చేసేవాడికి, చేయించుకున్నవాడికి యిద్దరికీ కూడ హానికరం. ఒక చక్రవర్తి తన చుట్టూ స్తోత్ర పాఠకులను కలిగివుంటే అతడు ఆ కారణంగా ప్రమాదంలో చిక్కుకోడం తథ్యం. అందుచేత అతడు యీ చెడును అరికట్టడానికి కఠిన చర్యలను తీసికోవాలి. ఆ ప్రయోజనం

నెరవేరడానికి ప్రకృతి కూడ ఒక కార్యక్రమాన్ని బహుశః అనుసరించే ఉంటుంది. ఏమైనప్పటికీ ఫలితము దానంతటదే కాలక్రమంలో వెలుగులోకి వస్తుంది.

* * *

8. సమర్థ గురు పూజ్య లాలాజీ – ప్రాణాహుతి

- కె.సి.నారాయణ

125 సంవత్సరములక్రితము దివ్యత్వము పూజ్య లాలాజీ రూపముతో ఫతేఘుడ్‌లో బసంత్ పంచమినాడు అవతరించింది. మానవ జీవితము యాంత్రిక మరియు సాంకేతిక ప్రగతికి అలవడుతున్నరోజులవి. విద్యుత్తు మరియు అణుశాస్త్రము ఇంకా విజృంభించని రోజులవి.

అయినా, దివ్యత్వమునకు తెలియనిది ఏముంటుంది? రాబోవు రోజులు మానవుణ్ణి ఎంతగా దిగజారుస్తుందో తెలిసి అట్టి దురవస్థనుంచి తప్పించడానికై మార్గాన్వేషణచేసి, ప్రాణాహుతియను దివ్యశక్తిని భగవంతునినుంచి సంపాదించి మానవకళ్యాణానికై వినియోగించిన పుణ్యమూర్తి సమర్థ గురువు పూజ్య లాలాజీ. తన జీవితమంతా మానవునిలో యున్న పాశవిక ప్రవృత్తులను ఎలా భగవత్ పరంగా మళ్ళించగలమో, మరియు యాతని ఆలోచనలు దైవీకం చెయ్యవచ్చో అనే అంశాలపై తన దృష్టిని మరల్చి తగువిధానాలను కనుగొని వాటిని మనకందించడానికై కృషిచేసిన మహనీయుడు ఆయన. అంతకంటే కూడ ఆయన తనని తాను తన ప్రియ శిష్యుడయిన మన బాబూజీలో

ఐక్యమయి వినూత్న ఆధ్యాత్మిక అధ్యాయం ప్రారంభంకావించారు. ఆ లయమే మనకు విశిష్టమూర్తిత్వాన్ని, మన పూజ్య బాబూజీగారిగా, భగవంతుడు ప్రసాదించడానికి తోడ్పడింది. ఇది ఆధ్యాత్మిక చరిత్రలో కనీ వినీ ఎరుగనిది. ఒక అవతారం యొక్క సమయము ముగియక మునుపే అంతటి మూర్తి ప్రభవించడము ఇంతకు ముందు ఎప్పుడూ జరుగలేదు. మానవుని దుర్గతి, పూజ్య లాలాజీ గారి అపార ప్రేమ, మన పూజ్య బాబూజీ గారి అంకిత భావము ఇట్టి అసాధ్యాన్ని కలుగచేసింది. పూజ్య లాలాజీ గారు బహు కష్టమయిన అష్టాంగయోగాన్ని మనందరికి వీలుపడేలా సులభతరంచేసి మనకు ఒక వినూత్న యోగ మార్గాన్ని పూజ్య బాబూజీ ద్వారా అందచేసారు. ఆత్మ, పరబ్రహ్మంలో లీనమవడం అంటే అదేదో సన్యాసులు, పరివ్రాజకులు చేసేపనియని, అది సంసారులకు వీలుపడదనే మూఢ నమ్మకాన్ని కాదని, అది ఎంత సులువో తెలియచేసే పద్ధతిని మనకు అనుగ్రహించారు. ఆత్మన్ యంటే మననంచేసే శక్తి కలిగియుండి కదలుతూయుండేదనియు, బ్రహ్మన్ యంటే మననంచేసే శక్తి కలిగియుండి పెరుగుతూయుండేదని విడమర్చి చెప్పి, దీనిని అందరూ సాధించగల సమర్థత కలిగియున్నారని చెప్పి మనందరినీ బ్రహ్మస్వరూపులుగా కమ్మని, ఇది మన జన్మహక్కనీ

ప్రబోధించిన మహామనీషి పూజ్య లాలాజీ. మన స్వార్థానికి మూలపట్టయిన శారీరక సుఖములపట్ల కోరిక. భౌతిక, ప్రాపంచిక విషయములందాసక్తి మున్నగు వాటినుండి విడివడలేనటువంటి మన దౌర్భాగ్యపు స్థితి మనలను ఎట్లు అశక్తులుగావించుచున్నదో ఎరిగినవాడయిన ఆ మహానీయుడు, మనకు మన పూజ్య బాబూజీ గారిని, మనలను మన గమ్యం చేర్చేలా సర్వసమర్థునిగా మలచడానికై తన్ను ఆహుతి చేసికొన్న మహానీయుని జన్మదినం, బసంతపంచమి, సర్వమానవాళికి పర్వదినం. చిన్ననాడు విన్న పాట: ఎంతని పొగడుదు, ఏమని నుడువుదు, ఔరా ఈ వింతను కనుగొనగా ... వింతే మరి - - పశువుగాయున్న మనలను, మానవులుగా చేసి మనీషిగా చెయ్యగల పద్ధతి యుందంటే వింతే మరి. అది నిజమని అనుభవం ద్వారా మనకు తెలుసు. తెలిసినదానిని పంచుకోవడం ఎదిగినవారల నైజం. సహనావవతు, సహనౌ భునక్తు ...

ఓం శాంతిః శాంతిః శాంతిః.

(సత్యపథము : బసంత్ సంచిక :1998 : 5-2)

Determination

- Pujya Babuji Maharaj

What I want is that all of you rise as sun of spirituality!

But how is it possible?
When you do not let the shadow of earth eclipse the sun

And when that is possible?
When you orbit in such a way as your movement be direct.

How to find this orbit? How to move direct?
By keeping the destination in full view.

How to remember the destination?
By becoming one with it

And when can a person be one with that?
When you lose yourself.

And how to lose oneself?
By bearing no other thought in the heart than that

And how is that possible?
By practice

How practice is possible?
Through love and interest.

How love and interest can be engendered?
By remembering constantly.
And how constant remembrance be cultivated?
Through determination.

How determination is possible?
When we gird up our loins to sacrifice our pleasures and to shake off idleness.

TRAINING PROGRAMME

Institute of Sri Ramchandra Consciousness, Hyderabad is conducting free Training Programme for those who are interested in Pranahuti Aided Meditation for consecutive two days on Second Saturday and Second Sunday of every month. The training programme will be conducted at "IMPERIENCE" training centre. Those who are interested may contact over telephone or log onto our website www.sriramchandra**.in** for registrations.

IMPERENCE

Centre for reaserch and Training in

Pranahuti Aided Meditation

5th Floor, Laxmi Paza, Entrenchment Road,

East Marredpally, Secunderabad – 500 026

Ph: 040 - 27731223